

JILLIANE HOFFMAN

DE LAATSTE GETUIGE

DE FONTEIN

Eerste druk september 2005
Zesde druk, eerste in deze uitvoering, februari 2012

© 2005 Jilliane P. Hoffman
© 2012 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Deze vertaling is tot stand gekomen na overeenkomst met G.P. Putnam's Sons,
onderdeel van Penguin Group (USA) Inc.

Oorspronkelijke uitgever: G.P. Putnam's Sons, New York
Oorspronkelijke titel: *Last Witness*
Uit het Engels vertaald door: Jacqueline Caenberghs
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagfoto: *Lost Love* door Riccarda Hefel
Auteursfoto: Nina Subin
Vormgeving binnenwerk: V3-Services v.o.f., Baarn
ISBN 978 90 261 2179 1
NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De zware houten deuren naar rechtszaal 4-8 zwaaiden opnieuw open en tikten tegen de stoel waar de gevangenvbewaarder zat te frunniken aan de sluiting van zijn groene uniformjack. De rechercheur in burger kwam naar binnen. Zijn schoenen maakten bijna geen geluid op het versleten zandkleurige kleed terwijl hij traag door het middenpad stapte, langs de opgewonden toeschouwers. Hij nam plaats in de getuigenbank links van de mahoniehouten troon van rechter Leopold Chaskel.

Assistent-procureur van Miami C.J. Townsend voelde dat haar mond droog werd. Ze likte langs haar lippen om ze te bevochtigen en om haar bezorgde uitdrukking te verbergen voor de camera's, rechtbanktekenaars en verslaggevers die alles wat ze deed in de gaten hielden. Haar hart ging als een razende tekeer. Maar ze kon niet gewoon opstaan en weggaan, dat was onmogelijk. Dus dwong ze zichzelf om recht voor zich uit te kijken. Ze keek niet eens naar de man die aan de tafel tegenover haar voor de publiekstribune zat, gekleed in een duur Italiaans maatpak en met een gepijnigde uitdrukking op zijn knappe gezicht.

Toch wist ze dat hij naar haar keek, op een reactie van haar wachte. Naar haar idee had hij onder de voorgewende uitdrukking van gekweldheid een nadenkende glimlach op zijn lippen, en hij trommelde ongeduldig met zijn vingers op de tafel voor hem.

'Is het Openbaar Ministerie klaar om te beginnen?' vroeg rechter Chaskel, geërgerd omdat deze zaak wederom zijn probleem was. Hij had destijds een bijna perfect proces voorgezeten. Het had nooit mogen terugkomen. Niet om deze reden.

‘Ja, edelachtbare,’ antwoordde assistent-procureur Rose Harris, C.J.’s vriendin en collega in de eenheid Zware Delicten van het Openbaar Ministerie. Een ogenblik later stond ze op en zei: ‘Maak u bekend voor het verslag, alstublieft.’

‘Special agent Dominick Falconetti, van het Florida Department of Law Enforcement.’

‘Hoelang werkt u daar al?’

‘Vijftien jaar voor het FDLE. Daarvoor vier jaar bij de politie van de Bronx.’

‘Agent Falconetti, was u in 2000 de leidinggevende agent in de zaak van de Staat Florida versus William Rupert Bantling?’

‘Ja, mevrouw. Het departement richtte een taakeenheid op, bekend als de Cupido-taakeenheid. Die was samengesteld uit rechercheurs afkomstig uit verschillende eenheden van ordehandhavers in Zuid-Florida. De taakeenheid werd in 1999 opgericht als antwoord op een reeks ontvoeringen en brute moorden die plaats hadden in Miami Beach. De dader kreeg de bijnaam Cupido, omdat hij iets met het hart van de slachtoffers deed, en de naam bleef hangen. Ik was de agent die vanaf het begin door het FDLE was gedetacheerd en daarom leidde ik uiteindelijk het onderzoek.’

Rose Harris wees naar de man aan de tafel. ‘En dat onderzoek eindigde met de arrestatie van een persoon, namelijk William Rupert Bantling, op 19 september 2000?’

‘Ja.’ Dominick keek naar de plaats waarnaar Rose had gewezen, naar waar William Rupert Bantling op zijn lip zat te bijten en eruitzag alsof hij in huilen uit zou barsten. ‘De heer Bantling werd door de politie van Miami Beach gearresteerd op de McArthur Causeway. Het lijk van Anna Prado werd in de kofferbak van zijn auto aangetroffen.’

‘En vervolgens werd de heer Bantling voor de rechter gebracht op beschuldiging van moord?’

‘Ja.’

‘Wie was de openbare aanklager in die zaak, agent Falconetti?’ De toon van haar stem werd iets scherper.

Dominick twijfelde heel even en keek in de richting van C.J. ‘Assistent-procureur C.J. Townsend,’ zei hij zacht. ‘Ze was gedurende meer dan een jaar de juridische adviseur van het OM in de taakeenheid.’

‘In de loop van het proces kreeg u een relatie met mevrouw Townsend, klopt dat?’

‘Ja,’ zei hij en hij sloeg gegeneerd zijn ogen neer. ‘We kregen een relatie.’

‘En de heer Bantling werd na een proces veroordeeld, klopt dat?’

‘Ja. Schuldig bevonden en ter dood veroordeeld.’

Rose Harris was achter de tafel met Bantling gaan staan. Nu legde ze haar hand op zijn schouder en hij boog gedwee zijn hoofd.

‘Maar u kwam erachter dat de heer Bantling niet schuldig was aan deze misdaad, nietwaar, agent Falconetti?’

‘Dat weet ik niet zeker.’ Dominick schoof ongemakkelijk in zijn stoel heen en weer. C.J. voelde dat zijn ogen de rechtszaal afzochten naar de hare, maar ze bleef strak voor zich uit kijken. Onder de tafel waren haar benen gaan beven.

‘U ontdekte feiten, agent Falconetti, die u ertoe brachten aan de schuld van de heer Bantling te gaan twijfelen, nietwaar? U geloofde dat de schuld hem misschien in de schoenen werd geschoven?’

‘Ik ontdekte feiten waardoor ik aan sommige zaken ging twijfelen, dat klopt.’

‘Die u ertoe brachten te denken dat de heer Bantling iets in de schoenen werd geschoven?’

‘Ja, ik heb me dat afgevraagd,’ zei Dominick uiteindelijk. Zijn stem klonk berustend en hij keek niet langer onrustig de rechtszaal rond.

‘Wilt u het hof alstublieft meedelen welk feit u ertoe bracht om aan de schuld van de heer Bantling te gaan twijfelen, het feit waardoor u ging geloven dat hij ergens ingetuind was, zoals hij aldoor al had staande gehouden?’

Rose Harris was als een terriër met een bot. ‘Toon het hof het bewijsmateriaal dat u ontdekte, het bewijsmateriaal dat tijdens het eerste proces werd achtergehouden, het bewijsmateriaal waardoor u wist dat een onschuldige vals beschuldigd werd en in de dodencel belandde!’

Dominick schudde somber het hoofd. Hij zag er verslagen uit, alsof hij zelf ook had willen huilen.

Hij pakte een zwarte vuilniszak op die verzegeld was met het rode plakband voor bewijsstukken. Hij deed latexhandschoenen aan en met een gekarteld mes sneed hij de tape door, waarna hij een roestvrijstalen bewijstang in de zak stak. Het glimlachende, witte rubberen gezicht van een clown kwam tevoorschijn. De tang had het vast bij de pluizige plukken rood haar en het hing voor de jury met een bloed-

rode, scheve glimlach te bungelen. Het masker draaide en tolde langzaam heen en weer en poseerde voor iedere camera.

De menigte snakte collectief naar adem.

Ze kon het niet langer aan. C.J. sprong schreeuwend overeind. 'Hij is níét onschuldig! Hij is schuldig! Hij is schuldig!'

'Orde! Mevrouw Townsend! Als openbare aanklager weet u maar al te goed hoe u zich tegenover mij dient te gedragen. De jury zal geen rekening houden met uw uitbarsting!' riep rechter Chaskel.

C.J. ging zitten met haar gezicht in haar handen. Ze voelde dat de man haar bekeek en glimlachte om haar ondergang. Waarschijnlijk wenste hij het mes te pakken te krijgen dat Dominick in zijn handen hield, zodat hij wat littekens op haar lichaam kon aanbrengen. Misschien had hij ook het masker een poosje willen lenen.

'Het masker bevond zich in de kleerkast van mevrouw Townsend. Onder in een doos, onder oude politierapporten van Miami Beach,' zei Dominick.

Rose Harris wachtte tot het geschokte gemompel van de toeschouwers was weggestorven. 'Agent Falconetti, is mevrouw Townsend vandaag in de rechtbank aanwezig?'

'Ja.'

'Wilt u haar voor het verslag identificeren?'

Dominick tilde zijn hoofd op. Het clownsmasker bungelde nog steeds aan de tang in zijn linkerhand. Met zijn andere hand wees hij naar de tafel waar C.J. zat. Het geklik en het gezoem van camera's vulden de lucht toen ze zijn vinger volgden. 'Dat is ze. Ze zit aan die tafel.'

Rose knikte somber. 'Laat het verslag vermelden dat agent Falconetti de beschuldigde, C.J. Townsend, correct heeft geïdentificeerd.'

C.J. kwam met een schok overeind in bed, haar gezicht kletsnat van het zweet en de tranen. De stilte van de donkere kamer krijste in haar hoofd en ze greep naar haar borstkas in een poging om haar snel kloppende hart tot bedaren te brengen. Het klokje op de kast wees zeven over vier aan.

Ze stak haar hand uit en voelde dat Dominick naast haar lag. Zijn warme rug bewoog op en neer op het ritme van zijn ademhaling. Hij sliep.

Het is oké. Alles is oké. Het komt allemaal wel goed. Het is alleen maar een nachtmerrie. Het is niet echt, hield ze zich voor. Ze keek rond in de kamer en dwong zichzelf om alles op te nemen.

Maar net op dat moment begon haar semafoon op het nachtkastje naast haar te piepen.

En toen begon de nachtmerrie pas echt.

2

‘Val dood, armzalige luhannes van een smeris die je bent!’ krijste de dikke hoer. De rubberen slang van haar laatste shot zat nog om haar arm, net boven de elleboog, en wipte in het rond terwijl ze opstandig met haar armen wapperde.

‘Als dit niet bijzonder is? Kus jij je moeder met die mond?’ Agent Victor Chavez had de pest in. In feite had hij het kreng al een dienst bewezen door haar niet te arresteren en nu had ze nog het lef om daar haar beklag over te doen. Soms haatte hij zijn werk. ‘Nou, je zult hier toch nog altijd weg moeten.’

‘Je hebt het recht niet. Ik wil gewoon wat poen pakken. Zal ik je even pijpen, agent? Twintig dollar. Het zou die verkrampte blanke kont van je misschien eindelijk ontspannen,’ kakelde ze.

‘Ik zal tot tien tellen. Als je er dan nog bent, ga ik ervan uit dat je vanavond in de DCJ wilt pitten.’ DCJ was de Dade County Jail en niet zijn lievelingsplek. Twee uur met papierwerk doorbrengen in dat schijthuis zeker, voor een hoer die ’s ochtends vroeg onvermijdelijk weer zou worden vrijgelaten door een chagrijnige, overwerkte rechter.

‘Ik wil niet naar de nor,’ mompelde ze met halfgesloten ogen en eindelijk strompelde ze de straat op, waarbij ze net niet onder een voorbij scheurende Mustang terechtkwam. Het geluid van gierende remmen werd gevolgd door getoeter en een aantal luide krachttermen.

‘Je kunt mijn rug op!’ krijste de hoer over haar schouder terwijl ze naar het volgende huizenblok zwalkte en uit het zicht verdween.

Chavez keek haar na totdat het kleine radiootje op zijn schouder begon te knetteren. ‘Alfa 816. Achtendertig, vijfendertig met een mes in een steeg aan NE 79th Street en Biarritz Drive, achter de Atlantic Cable Company. Blanke man, vijftiger, met een baard. Volgens beller zorgt man voor opschudding.’

Achtendertig betekende een verdachte persoon. Vijfendertig was een dronkaard. Tel ze op en je kwam uit bij het politiek correcte woord in politie jargon voor een dakloze. De oproep gold een schooier, hetgeen natuurlijk betekende dat Victor Chavez ermee opgezadeld werd.

Victor overdacht de saaie troep waaruit zijn dagelijks leven tegenwoordig bestond. Hoeren van de straat verjagen, junkies naar hun hollen terugdringen, daklozen dwingen naar een andere bank in het park te verkassen. Wanneer hij daarmee klaar was, mocht hij waarschijnlijk naar een huiselijke twist, waarbij de man het gezicht van zijn vrouw met zijn vuisten had bewerkt, en zou hij misschien naar een auto-ongeval gestuurd worden, veroorzaakt door een of andere verwende idioot die de weg naar huis probeerde te vinden vanaf de Beach. Het was net één uur in de ochtend geweest en zijn dienst was nauwelijks twee uur geleden begonnen.

Victor haatte nachtdiensten. Hij haatte het om zowat iedere minuut van zijn tien uur durende ploegdienst in de gaten gehouden te worden door de hoge pieten van de politie van Miami Beach. Hij haatte patrouilles en hij haatte het als zwervers op de achterbank van zijn auto pisten. Hij vroeg zich af wanneer er eindelijk een einde zou komen aan zijn boetedoening en de rekening met zijn brigadier zou zijn vereffend.

Al sinds de Cupidozaak zat hij opgescheept met nachtdiensten, mocht hij geen overuren maken en ging het meestgewilde stuk van de vakantieperioden aan zij neus voorbij. Wanneer zou dit eens afgelopen zijn? Hij was bijna aan het eind van zijn Latijn, zoveel was zeker. Hij zou volgende week aan tafel moeten gaan zitten met brigadier Ribero en een normale dienstregeling vragen, een normale loopbaan. Niet deze waardeloze baan als babysit voor daklozen en mafketels. Daar had hij niet voor getekend toen hij bijna vier jaar geleden dienst nam bij de politie. Desnoods zou hij verkassen naar de politie van Hialeah, waar zijn broer werkte. Een baan als agent nemen en na enkele jaren opklimmen tot rechercheur. Laat maar zitten, de dolle pret van de Beach. Het was hoe dan ook allang geen lolletje meer.

Hij klikte op de schouderradio om te antwoorden. 'Alfa 816. QSI vanaf 20th en Collins.' QSI betekende letterlijk 'ik ontvang', maar voor Victor klonk het altijd als 'stront stroomt van de heuvel af en ik sta helemaal beneden'.

Het was genoeg geweest. Hij had er schoon genoeg van. In feite had hij de Cupidozaak niet eens verziekt, als je erover nadacht. Uiteindelijk was hij het wel geweest die de klootzak had aangehouden toen die over de McArthur Causeway scheurde met een lijk in zijn kofferbak. Eén van de elf vrouwen die de psychoot aan stukken had gesneden. Maar in de ogen van zijn brigadier en dat secreet van een aanklager betekende een opengesneden lijk rotzooi. Het feit dat hij die lul aangehouden had was 'slecht', en hij had drie lange jaren geprobeerd het weer goed te maken. Nou, het was zo wel genoeg.

Victor Chavez stapte in zijn patrouillewagen, hij voelde zich goed omdat hij tot dit besluit was gekomen. En omdat hij, misschien, over een maand of zo, weer genoeg in zijn baan zou kunnen scheppen.

Kome wat komen gaat, dacht hij. Toen zette hij zijn zwaailichten aan en vertrok naar de 79th en Biarritz om een of andere arme drommel uit een steeg te verdrijven die hij waarschijnlijk als zijn thuis beschouwde.

3

Ook al kon de man in de schaduwen hen niet zien, hij dacht dat hij de fuifnummers bij Ocean Drive, enkele kilometers verderop, inderdaad kon horen als hij maar goed genoeg luisterde. Het gemompel van honderden stemmen dobberde op de hete, vochtige lucht, het bordengeklatter vanuit talloze restaurants, de luide dreun van zware basmuziek die uit de bars en clubs ontsnapte en, natuurlijk, het irritante getoeter en het optrekken van de rijen Porsches, Benzen en Bentleys die het onmogelijke zochten op een vrijdagavond in Ocean en Washington: een parkeerplaats.

Als je iets niet kunt zien, betekent dat niet dat het er ook niet is.

Miami Beach, waar alles kon en waar iedereen die rijk en beroemd was – of niet eens zo beroemd – naartoe kwam om zich te vermaken. En om opgemerkt te worden, natuurlijk. De prachtige meisjes met hun nepborsten, hun strakke, laag uitgesneden shirts en hun warme, zongebruinde teint, zonder lelijke witte plekken op de plaats waar een slipje had kunnen zitten, uiteraard. De knappe jongemannen met hun

harde, gebeeldhouwde lichamen uitgedost in lycra, leder, slangenleer, spandex. Allemaal gemengd en vermengd, genietend van Cosmopolitans en Chocolate Martini's of chique tropische drankjes als Mojitos. De opwindende seksuele energie die in de lucht hing, was bijna tastbaar.

Hij sloot zijn ogen even en luisterde alleen maar.

Op nauwelijks enkele kilometers van al die decadentie, stond hij in een gore steeg. De grond was bezaaid met rommel en vuilnis, lege bierblikjes en drankflessen, gebruikte condooms en lege fastfoodverpakkingen. De meeste straatlantaarns waren al lang geleden gesloopt, en het stadsbestuur had nooit de moeite genomen om ze te laten herstellen, want dit was niet het stadsgedeelte waar de toeristen hun geld kwamen uitgeven. De steeg was een toevluchtsoord voor zuiplappen en junkies, hoewel het er op dit moment verlaten was. De agenten van Miami Beach waren al een keer langs geweest om de daklozen en andere ongewenste figuren te verjagen.

Als je iets niet kunt zien, betekent dat niet dat het er ook niet is.

Hij hoorde het geluid eerder dan dat hij de wagen zag. Het knerpen van banden op cement, terwijl ze traag over het glas en de vuilnis reden. Het stationair draaien van de motor gevolgd door het opengaan van een portier. Het gesnater van een radio en de klap van een dichtslaand portier, en daarna schoenen die zwaar op de grond neerkwamen. De klank galmde door de steeg en weerkaatste hard tegen de muren van de gesloten winkels. Maar de voetstappen stierven vlug weg toen de persoon zich omdraaide en de andere richting uitliep, zonder aandacht voor de steeg en wat daar op de loer lag.

Zijn hart bonsde van opwindning en hij snoof iedere geur van de nacht op. De vochtige lucht vulde zijn longen, de zuurstof pulseerde kolkend door zijn aderen om zijn geest kracht te geven. Hij wachtte geduldig tot de voetstappen verdwenen waren voordat hij uit de schaduw tevoorschijn kwam. Hij was voorzichtig toen hij bij de wagen kwam, liep zonder geluid te maken langs de roestige blikjes en de gebroken flessen. In de zak van zijn jasje vonden zijn vingers het mes. Hij voelde er lichtjes aan en glimlachte. Blauwe en rode lichten dansen geluidloos over de muren van de steeg in een haast hypnotiserende afwisseling.

Laat de spelen beginnen.

‘Alfa 816,’ zei Victor in zijn schouderradio, terwijl hij met walging in de verlaten steeg rondkeek. ‘Ik ben bij de 79th en Biarritz in antwoord op een achtendertig, maar er is niemand te zien.’

‘Alfa 816. De locatie was Atlantic Cable Company. Northeast 79th Street en Biarritz Drive. Blanke man met een mes; verzoek om een eenheid te sturen.’ De krakende ruis in de stem van de centrale vulde de steeg, maar was even vlug weer verdwenen toen hij op de knop drukte om te antwoorden. Het herinnerde hem eraan dat hij alleen was.

‘Alfa 816,’ zei hij, ‘er is niemand. Ik heb ook bij de parkeerplaats gekeken en de twee bedrijven daar, maar daar is ook niets aan de hand. De plaats is veilig.’

‘Alfa 816. Ik zal het doorgeven,’ antwoordde de centrale.

‘Alfa 816. Ik neem dan maar een twaalf.’ Het was halftwee in de ochtend en ‘twaalf’ betekende dat het tijd was voor een eetpauze. Een lekkere, vette hamburger om hem door de rest van deze rotnacht te helpen. Morgen had hij een vrije dag, dan zou hij die met wat extra training in het fitnesscentrum wegwerken.

‘Alfa 816. Ik zet je op twaalf tot 0230,’ knetterde de meldkamer terug.

De radio werd tot zwijgen gebracht en hij was opnieuw alleen. Hij liep naar zijn patrouillewagen terwijl hij bedacht dat hij misschien naar SoBe kon terugrijden en een hap eten in *The Diner* aan de 11th en Washington. Misschien kon hij terwijl hij at kijken naar de *mami's*. Zien hoe ze uit hun limousines stapten en naar de Mynt kuierden in hun jumpsuits met een luipaardprint en hun leren minirokjes.

Hij opende het portier en stapte in. Hij had de motor stationair laten draaien terwijl hij door de rotzooi in de steeg stapte, zodat de airco de wagen koel kon houden. Hoewel het november was, liepen de temperaturen nog steeds op tot tegen de dertig graden en de vochtigheidsgraad lag rond de negentig procent. Genoeg om zelfs een keurige Cubaanse jongen als hij naar drogere lucht te laten snakken.

In september had Jordan, politiefchef van Miami Beach, moderne laptops in alle patrouillewagens van de Beach laten installeren, om te laten zien hoe vooruitstrevend het departement wel was. Er werd al-

leen wel aan voorbijgegaan dat de Florida Highway Patrol en de politie van Miami-Dade ze al twee jaar gebruikten. Ze werden verondersteld de zaken vlugger te laten verlopen: het natrekken van kentekens, rijbewijzen of gezochte personen, het schrijven van rapporten, het verkrijgen van informatie uit andere staten en van arrestatiebevelen. De laptops konden scannen, e-mailen en hadden via internet toegang tot alles, het CNet – het Criminal Justice Network – inbegrepen. Verreikende technologie die, althans volgens Victor, de mogelijkheid bood om haast te veel informatie op te leveren. Daardoor kon het – wanneer iemand zoals hij blunderde of iets over het hoofd zag – als perfecte smoes gebruikt worden door de hoge bazen om je op je lazer te geven, omdat je zagezegd niet nauwkeurig genoeg had gezocht.

Hij drukte op de knop van het scherm om nog maar eens een nutteloos rapport te schrijven over wat hij níét in de steeg had aangetroffen en de penning van de politie van Miami Beach die als screensaver diende verdween. Toen hij de woorden las die hem aanstaarden in vet gedrukte hoofdletters, lichtend wit in het duister van zijn patrouillewagen, stond hij aanvankelijk voor een raadsel. Een ogenblik later werden ze hem maar al te duidelijk.

Maar toen was het net te laat.

5

HALLO, VICTOR. KIJK EENS ACHTER JE.

De achterkant van Victors kortgeknipte hoofd en zijn dikke olijkleurige nek vormden vlezige doelwitten in de witte glans van het computerscherm. Het stuk plexiglas dat de voorbank van de achterbank scheidde, gleed geluidloos naar beneden en een in latex gehulde hand kwam tevoorschijn. Victor keek verbaasd naar het scherm, de rader-tjes van zijn brein draaiden langzaam. Als een wurgslang schoot de hand van de man behendig langs Victors hoofd, tot onder zijn kin. Toen gaf hij een ruk achteruit, hard en snel, net toen Victor zich van de laptop afwendde om te zien wat er, als er al iets was, achter hem op de loer lag.

Victors hoofd klapte achterover, vastgeklemd tegen de rugleuning. Toen sloeg de man zijn arm om Victors keel en trok hem omhoog met zijn hoofd achterover, over de leuning. Het mes sneed door de rug van Victors uniform, maar raakte hem niet. In plaats daarvan zette het zijn overhemd vast aan de rug van de vinylzitting, zo, dat Victors hoofd aan de hoofdsteen leek te hangen, terwijl hij met zijn gezicht omhoog keek naar het dak van de auto, zijn keel onbeschermd. Victor schokte en automatisch ging zijn hand naar het wapen dat in een holster aan zijn rechterheup zat, maar de man op de achterbank had daar al op gerekend. Terwijl hij met een hand Victors keel dichtkneep, reikte hij met de andere naar de SIG-Sauer P-226 aan Victors zijde. Het was een kwestie van seconden voor hij het wapen had gepakt, terwijl Victor met zijn ene hand tevergeefs wild in het rond maaide om erbij te komen en met zijn andere wanhopig poogde de vingers van zijn keel los te wrikken. Zijn benen begonnen te trillen en te schoppen, en de claxon toeterde luid toen zijn voet hem raakte. De laptop viel op de grond van de patrouillewagen. Victor kronkelde heftig om van de zitting los te komen, maar hij zat verkeerd en het mes zette hem klem.

Toen werd de loop van de SIG-Sauer hard tegen Victors rechter-slaap gedrukt en de hand in de latexhandschoen liet langzaam zijn keel los.

‘Sst,’ fluisterde de man.

Het zware gewicht van het koude metaal tegen Victors hoofd maakte onmiddellijk een einde aan de strijd. Hij luisterde naar het uitzinnige gehijg van Victor en kon haast de gedachte horen die in Victors hoofd opkwam.

‘Je haalt het niet. Ik schiet je kop eraf voordat je van de stoel af bent.’

Hij wist alles van de verrassing die Victor aan zijn linkerenkel vastgegespt had. Victor keek verschrikt om zich heen, maar hij kon het gezicht achter hem niet zien.

De politieradio naast het hoofd van de agent kwam schril tot leven. ‘Alfa 922, Alfa 459. 1530 Collins. Eenenvertig neergehaald. Mogelijk drie tweeëndertig. Zwarte man die niet reageert aan de kant van de weg. Brandweer onderweg.’ De radio knetterde met de verschillende antwoorden van andere eenheden in politie-jargon. Eenheden die, uitgerekend op dat moment, door de Beach raceten naar de plaats van een noodgeval. Alleen was het helaas voor Victor niet zijn noodgeval.

‘Wat... wil... je?’ stamelde Victor. Zijn stem klonk verstikt, en de man wist dat de grote, boze Victor op het punt stond te gaan huilen.

‘Nog even niet huilen, Victor. Eerst moet we iets bespreken.’ Achter de bank trok de man nog een mes onder zijn jasje vandaan. Dit was een speciaal mes. Hij bracht het naar de linkerkant van Victors hoofd zodat Victor het kon zien.

De ogen van Victor Chavez gingen wijd open van angst. Hij voelde hoe de natte warmte van zijn eigen pis zich over de voorzijde van zijn uniformbroek verspreidde. Hij schopte opnieuw met zijn benen, heftig, tevergeefs.

‘Oké, Victor,’ zei de man en hij glimlachte. ‘Doe je mond maar wijddopen.’

6

Het geluid van haar pieper liet haar schrikken en C.J. graaide in het donker naar het nachtkastje om hem te vinden en hem vlug het zwijgen op te leggen.

‘Ben jij dat?’ mompelde Dominick versuft in het duister. Hij duwde zachtjes tegen haar aan terwijl hij zich omdraaide, naar haar toe, met zijn ogen nog dicht.

‘Sorry dat hij je wakker maakte. Ik heb hem,’ zei C.J. zachtjes toen ze de pieper eindelijk vond en de knop indrukte om hem uit te zetten.

‘Heb jij deze week dienst?’ mompelde hij, terwijl zijn arm onder de dekens naar haar zocht.

Maar ze schoof achteruit, zwaaide haar benen uit bed en streek haar haar dat nog nat was van het zweet door haar nachtmerrie uit haar gezicht. Ze wilde niet dat hij wist dat ze er alweer een had gehad. ‘Inderdaad. Ik ben de gelukkige winnaar.’

De pieperdienst, zoals hij genoemd werd, hoorde bij haar werk. De dienst was bedoeld voor het verlenen van assistentie aan de politieagenten die na vijf uur ’s middags vragen hadden over een waarschijnlijke doodsoorzaak, huiszoekingen, arrestatiebevelen en aanhoudingen. Het was onderdeel van het beleid van de procureur-generaal Jerry Tigler, dat openbare aanklagers vierentwintig uur per dag en zeven da-

gen in de week ter beschikking moesten zijn om politieagenten te helpen. Vooral nu het kantoor van de procureur-generaal in Miami tegen vijf uur zo goed als gesloten was, in tegenstelling tot andere grote steden waar openbare aanklagers de klok rond werkten. Daardoor was het district logistiek verdeeld in twee regio's – noord en zuid – en ieder van de tweehonderdveertig aanklagers van het kantoor moest verscheidene keren per jaar de semafoondienst waarnemen.

De aanklagers die verantwoordelijk waren voor de vervolging van misdaden van de eerste, tweede en derde graad, handelden de meer algemene vragen af: 'Heb ik een bevelschrift nodig om het huis van deze kerel te doorzoeken als zijn vrouw me binnenlaat?' 'Moet ik aan de ouders van een minderjarige vertellen dat ik hun delinquente zoon verhoor over een overval waarvan ik weet dat hij hem vorig jaar heeft gepleegd?' 'Mag ik een wagen doorzoeken als ik vermoed dat de bestuurder een 357 onder zijn stoel heeft liggen?' Sommige vragen waren algemeen, andere meer op de zaak toegespitst. De lastigste vragen volgden wanneer een agent een serie feiten en gebeurtenissen had uitgebraakt en de slaperige aanklager vervolgens vroeg of hij gerechtvaardigde reden had om tot arrestatie over te gaan. Lastig, omdat gerechtvaardigde reden – een ongrijpbare en moeilijk te kwantificeren hoeveelheid feiten die nodig was om de arrestatie van een persoon te rechtvaardigen – tot de beslissingsbevoegdheid van de agent ter plaatse behoorde, niet tot die van de aanklager. Was het waarschijnlijk of niet dat een misdaad was gepleegd en dat deze kerel de dader was? Het kwam wel eens voor dat de agenten de feiten geweld aandeden om ze bij de misdaad te laten passen. Of een paar cruciale feiten weglieten.

Juridisch gezien was de openbare aanklager pas aan de beurt nadat een arrestatie was verricht, en hij de overtreder ging vervolgen. Om ieder politiebureau te laten opereren zonder de voortdurende dreiging voor het gerecht gedaagd te worden, verleende de wetgever in Florida immuniteit voor discretionaire daden die de politie stelt bij de uitoefening van het ambt, en genoten het kantoor van de procureur-generaal en alle individuele aanklagers immuniteit voor discretionaire daden in de loop van een vervolging. Maar ze waren niet onderling uitwisselbaar en het beleid van Tigler dwong een aanklager er vaak toe het dunne, verraderlijke lijntje te bewandelen tussen het geven van een vriendschappelijk advies om drie uur in de ochtend, en feitelijk politiemans te spelen.

Gespecialiseerde misdaden werden door gespecialiseerde aanklagers behandeld, hetgeen gespecialiseerde semafoondiensten vergde. Zo gingen seksuele aanrandingen, huiselijk geweld, grote drugszaken en belangrijke fraudekwesities ieder naar specifieke aanklagers. Moorden werden afwisselend toevertrouwd aan de afdelingshoofden van het bureau en aan de hooggeplaatste procesadvocaten van Zware Delicten. Gevallen die interessant waren voor de media, de O.J. Simpsons in hun witte Bronco's – die zelfs een groentje vijf minuten nadat hij van de politieacademie kwam meteen herkende als een onafwendbare puinhoop – werden uitsluitend door Zware Delicten afgehandeld. De allerbeste tien openbare aanklagers van Zware Delicten behandelden veel minder zaken dan de andere aanklagers en afdelingshoofden, maar het ging stevast om de meest sensationele moorden, met beestachtige en weerzinwekkende feiten en complexe gevolgen. De meeste, om niet te zeggen alle, beschuldigten hadden de dood als ultieme straf in het vooruitzicht, ofwel door een dodelijke injectie of op de elektrische stoel. C.J. werkte al twaalf jaar voor het OM, waarvan de laatste zeven bij Zware Delicten.

Niemand had ooit een vraag over fraude gesteld om drie uur 's ochtends, maar er werden stevast genoeg moorden in de stad gepleegd om de semafoon midden in de nacht voortdurend te laten piepen. Een ander beleidsregeltje van Jerry Tigler schreef voor dat je bij een moordoproep naar de plaats delict ging. Als je pieper dus overging, wist je dat je niet alleen maar uit bed kwam, je moest ook de deur uit. Als aanklager van Zware Delicten had C.J. om de acht weken semafoondienst, en als adjunct-diensthoofd van Zware Delicten had ze permanente semafoondienst voor alle beschietingen en geweldzaken. Een extra bonus. Vaak overwoog ze overplaatsing naar Economische Delicten te vragen als ze om drie uur 's nachts werd opgepiept.

'Hm. Blijf maar liggen en bedek je ogen,' zei ze voor ze het licht aanknipte. Dominick kreunde en trok een kussen over zijn hoofd.

Terwijl ze het nummer intoetste vroeg hij: 'Welke dienst heb je? Moordzaken?'

'Deze week allebei,' antwoordde ze terwijl de beltoon in haar oor klonk. 'Ga maar weer slapen. Ik moet waarschijnlijk naar de plaats delict, waar die ook is.'

De telefoon werd opgenomen en een mannenstem zei: 'Nicholsby.'

Ze herkende de naam. Moordzaken in Miami Beach. 'Rechercheur, met assistent-procureur C.J. Townsend. Ik werd net opgeroepen...'

‘Ja, ja, mevrouw Townsend. Ik heb net Misdaadopnamen gebeld. Ze zeiden dat u de aanklager bent die vannacht over moorden gaat. U bent bij Zware Delicten, toch?’ De stem van de rechercheur klonk bezorgder dan ze had verwacht, terwijl een lijk om vier uur in de ochtend helemaal niet ongewoon was voor een rechercheur van Moordzaken. C.J. had ondervonden dat nagenoeg niets een rechercheur Moordzaken van streek kon maken. Integendeel, ze hielden er meestal van om de spot te drijven met meer gevoelige aanklagers door ze op te zadelen met de afschuwelijke details van de moorden, net als ze aan hun lunch wilden beginnen.

‘Ja, dat klopt, rechercheur,’ antwoordde ze. ‘Ik ben de aanklager van dienst voor moorden en ook voor beschietingen. Wat zal het worden, een moord of het neerschieten van een politieman?’

‘Nou, het is een moord.’ Hij aarzelde even. ‘Maar deze is nog iets meer dan dat.’

‘Is het een meervoudige moord?’

‘Nee hoor. Eentje maar, maar het... nou, het ziet er nogal heftig uit.’ Op de achtergrond hoorde ze de aanhoudende schelle klank van een veelvoud van politiesirenes die dichterbij kwamen. Te horen aan het aantal dat de oproep had beantwoord, moest het om een vrij belangrijke gebeurtenis gaan. Ze hoorde Nicholsby een lange trek van zijn sigaret nemen voor hij doorging. ‘We hebben hier een dode politieman, mevrouw Townsend, en het is een ontzettende troep.’

Van Jilliane Hoffman verschenen:

Vergelding (C.J. Townsend deel 1)

De laatste getuige (C.J. Townsend deel 2)

In een vlaag van waanzin

Doodsangst

De snijkamer (C.J. Townsend deel 3)

De kleine getuige

Insomnia

Nummer 9 (e-only)

Regels van het spel (C.J. Townsend deel 4)